Hagai - comentarii E. P. Vedder Jr.

În anul al doilea al împăratului Darius, în luna a şasea, în ziua întâi a lunii, cuvântul Domnului a fost prin profetul Hagai... Aşa zice Domnul oştirilor: Luaţi aminte la căile voastre! Suiţi--vă la munte şi aduceţi lemn şi construiţi casa! Şi Eu Îmi voi găsi plăcerea în ea şi voi fi glorificat, zice Domnul. Vă aşteptaţi la mult şi, iată, a fost puţin; şi când l--aţi adus acasă, Eu l--am suflat. Pentru ce? zice Domnul oştirilor. Din cauza casei Mele care stă pustiită, în timp ce voi alergaţi fiecare pentru propria lui casă. Hagai 1.1,7-9

La decretul împăratului persan Cirus, o rămăşiţă a evreilor se întorsese din Babilon la Ierusalim, pentru a reconstrui templul lui Dumnezeu. Curând s--au lăsat descurajaţi de împotrivirea cu care s--au confruntat şi, în loc să reconstruiască Templul, au început să clădească pentru ei înşişi case confortabile. Atunci Dumnezeu i-a trimis pe profeţii Lui, Hagai şi Zaharia, ca să--i îmboldească să reia construirea casei Lui. El Şi--a retras binecuvântarea câtă vreme ei erau absorbiţi de confortul lor propriu, în detrimentul Lui. El voia ca ei să construiască pentru plăcerea şi gloria Lui. Este acesta şi pentru noi cel mai important scop în viaţă?

Cele cinci profeţii ale lui Hagai sunt datate cu atenţie. Ele au fost rostite într-un interval de mai puţin de patru luni. Dumnezeu este cu totul deasupra şi în afara timpului, dar ţine cu grijă evidenţa timpului în legătură cu ai Lui, atât în privinţa eşecurilor, cât şi a ascultării. El poate folosi un slujitor timp de mulţi ani sau, dimpotrivă, pentru o misiune clar delimitată. El i-a folosit pe Hagai şi pe Zaharia să încurajeze poporul Său şi astfel să--i ajute în mijlocul împotrivirilor pe care le înfruntau din partea vrăjmaşilor lor.

Domnul ne spune şi nouă: „Luaţi aminte la căile voastre“. El ştie cu precizie tot ce facem şi de asemenea tot ce lăsăm nefăcut. El cere pe drept cuvânt primul loc în vieţile noastre şi ştie foarte bine dacă noi Îi dăm sau nu locul care este de drept al Lui. Da, să--I dăm ceea ce I se cuvine, nu doar resturile!

„Acum, fii tare, Zorobabel!“, zice Domnul. „Şi fii tare, Iosua, fiu al lui Ioţadac, marele preot! Şi fiţi tari, voi, tot poporul ţării“, zice Domnul, „şi lucraţi, pentru că Eu sunt cu voi!“ zice Domnul oştirilor. „Cuvântul prin care am făcut legământ cu voi când aţi ieşit din Egipt şi Duhul Meu rămân în mijlocul vostru; nu vă temeţi! ... Al Meu este argintul şi al Meu este aurul“, zice Domnul oştirilor. Hagai 2.4,5,8

Dumnezeu înflăcărase inimile căpeteniilor şi ale celor din popor şi ei începuseră din nou să zidească Templul Domnului. Totuşi se pare că unii vorbeau de rău templul care se construia, comparându-l cu templul lui Solomon pe care îl văzuseră în tinereţe. Templul care se construia acum nu era nimic în ochii lor.

Dar Domnul aprecia eforturile care se făceau şi zelul reînnoit al lucrătorilor. El Se identifică fără rezerve pe Sine Însuşi cu această lucrare şi cu cei care o împlineau. „Eu sunt cu voi“, le spune El prin profet. În plus, ei aveau Cuvântul Său şi Duhul Său printre ei. Mai mult de-atât ce le mai trebuia? Chiar dacă lucrătorii erau săraci şi nu aveau la dispoziţie rezervele bogate de argint şi de aur pe care le strânsese David pentru construirea templului, Domnul le aminteşte că argintul şi aurul sunt ale Lui. În Psalmul 50, El ne spune că ale Lui sunt orice animal al pădurii, fiarele de pe o mie de dealuri, toate păsările munţilor şi tot ce mişcă pe câmp. Iar în 1 Corinteni 3.22-23, El spune: „Toate sunt ale voastre: fie Pavel, fie Apolo, fie Chifa, fie lume, fie viaţă, fie moarte, fie cele prezente, fie cele viitoare, toate sunt ale voastre; şi voi, ai lui Hristos, iar Hristos, al lui Dumnezeu“. Cum ar trebui să ne încurajeze asemenea cuvinte pe noi astăzi!

Eclesiastul 7.10 ne avertizează împotriva privirii nostalgice spre trecut, un pericol care îi pândeşte mai ales pe credincioşii mai în vârstă. În loc de aşa ceva, să-I mulţumim lui Dumnezeu pentru prezenţa Domnului cu noi şi pentru toate resursele pe care ni le dăruieşte.

Pentru că aşa zice Domnul oştirilor: „Încă o dată – este puţin timp – şi voi clătina cerurile şi pământul şi marea şi uscatul. Şi voi clătina toate naţiunile şi dorinţa tuturor naţiunilor va veni; şi voi umple casa aceasta cu glorie“, zice Domnul oştirilor... „În ziua aceea“, zice Domnul oştirilor, „te voi lua, Zorobabel, slujitorul Meu, fiu al lui Şealtiel“, zice Domnul, „şi te voi face ca o pecete; pentru că Eu te-am ales“, zice Domnul oştirilor. Hagai 2.6,7,23

Oricare ar fi împrejurările în care este făcută o profeţie, Domnul Isus este punctul central al fiecărei profeţii. Numeroase profeţii vorbesc despre suferinţele şi moartea Lui, dar multe, la fel ca acestea din Hagai, se referă la ziua glorioasă când El Îşi va ocupa locul cuvenit aici, pe pământul unde altădată a fost dispreţuit şi respins de oameni.

Noi, creştinii, aşteptăm cu dor apropiatul moment al Răpirii, când vom auzi strigătul Lui şi Îl vom întâlni pe nori, ca apoi să fim pentru totdeauna cu El. Nu încape îndoială că această aşteptare este un lucru bun. Dar iubim noi de asemenea arătarea Lui, momentul despre care vorbeşte Dumnezeu în pasajul acesta prin profetul Hagai? De-a lungul istoriei, oamenii au căutat un conducător care să poată rezolva problemele acestei lumi. Aceasta a fost dorinţa tuturor popoarelor. Dar toţi conducătorii în care oamenii şi-au pus speranţa i-au dezamăgit curând.

Omul lui Dumnezeu, Domnul Isus, urmează încă să vină. Înainte ca El să Se întoarcă pe pământ, pământul va fi clătinat şi curăţit prin judecată. Aceste judecăţi solemne ne sunt prezentate în Apocalipsa începând cu capitolul 6. Odată cu întoarcerea Lui se vor întâmpla pe pământ schimbări minunate. Mediul înconjurător va fi curăţat, deşertul va înflori ca un trandafir, iar El va domni în dreptate absolută. El este pecetea pe care o reprezintă Zorobabel în acest pasaj, Cel în care promisiunile lui Dumnezeu sunt da şi amin!